

Arrest

nr. 299 504 van 5 januari 2024
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. KLAPWIJK
Paul Emile Jansonstraat 11
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 4 januari 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot teruggrijving van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 december 2023.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat G. KLAPWIJK verschijnt voor verzoeker en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 26 april 2015 België binnen en verzoekt op 27 april 2015 om internationale bescherming. Op 15 oktober 2015 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.2. Op 23 december 2023 wordt verzoeker door de grensinspectie te Zaventem, komende van Caïro (Egypte), opgehouden aan de grenscontrole. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 30 december 2023 een beslissing tot terughrijving. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker ter kennis wordt gebracht.

Deze beslissing luidt als volgt:

“Op (...) om (...) uur, aan de grensdoorlaatpost (...) werd door ondergetekende, (...)

de heer / mevrouw :

(...)

die de volgende nationaliteit heeft Vluchteling

houder van het document paspoort nummer (...)

afgegeven te Ramallah op : 11.08.2021

en van het document verblijfsdocument nummer 546290761

afgegeven te Luik op : 16.09.2023

(...)

afkomstig uit Caïro met vliegtuig met vluchtnummer MS725, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: Betrokkene legt een paspoort voor met als nationaliteit “Palestina”, evenals een Belgische verblijfskaart met als nationaliteit “XXB”. Betrokkene heeft bijgevolg geen grensoverschrijdend document.

(...)”

1.3. Op 30 december 2023 wordt ten aanzien van verzoeker tevens een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats genomen.

2. Over de ontvankelijkheid

Artikel 39/57, § 1, laatste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terughrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Te dezen werd de bestreden beslissing op 30 december 2023 aan verzoeker ter kennis gebracht. Bijgevolg beschikte hij met ingang van 31 december 2023 en in toepassing van de artikelen 39/82, § 4, tweede lid, *iuncto* artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet over een termijn van *in casu* tien dagen om een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

De onderhavige vordering is bijgevolg tijdig ingediend en dus ontvankelijk.

3. Over de vorderingen tot schorsing

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RVV. Verzoeker wijst er immers terecht op dat hij van zijn vrijheid is beroofd met het oog op zijn verwijdering en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet werd de vordering tegen de bestreden beslissing ingesteld binnen de tien dagen.

Verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vorderingen niet.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 3, eerste lid, 1° en 2°, en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”*, van de materiële motiveringsplicht en van het recht om gehoord te worden.

Het middel wordt als volgt onderbouwd:

“Doordat, verwerende partij ten onrechte overgaat tot een beslissing tot terugnrijving naar Egypte louter omdat verzoeker niet over een geldig “grensoverschrijdend” reisdocument zou beschikken.

Terwijl dat verzoeker een geldig Palestijns reisdocument kon voorleggen die door België erkend wordt. Verzoeker kan vervolgens een geldige Belgische verblijfstitel voorleggen met een geldigheidsduur van vijf jaar die hij bekwam nadat hij per beslissing van 15 oktober 2015 door het CGVS werd erkend als politiek vluchtelingen op grond van de Geneefse Vluchtelingenconventie.

Het feit dat deze identiteitskaart louter “XXB” vermeldt zou louter liggen aan het feit dat Palestina als zodanig niet als een land wordt beschouwd dat aan haar inwoners officieel de Palestijnse nationaliteit kan toekennen.

Het betreft dus een “onbekende nationaliteit” omdat de Palestijnse nationaliteit niet wordt erkend en vreemdelingen in België als zodanig niet kunnen worden geregistreerd.

Er kan geen twijfel bestaan over het feit dat het Palestijns paspoort en de Belgische verblijfskaart één en dezelfde persoon betreffen, namelijk verzoeker.

Verzoeker was verder in het bezit van een VN reisdocument voor vluchtelingen op het moment dat hij zich aanbood bij de grenspolitie bij zijn aankomst op de luchthaven van Zaventem.

Het laatste reisdocument van verzoeker, zoals afgegeven door het CGVS en vervolgens door de gemeente, is verlopen op het moment van zijn aankomst in België op 30 december 2023.

Verzoeker heeft dit document uit het oog verloren en is vergeten dit te laten verlengen bij de gemeentelijke autoriteiten voor zijn vertrek naar Cairo

Deze vergetelheid zou verklaard kunnen worden door het feit dat verzoeker vernomen had dat zijn vader ernstig ziek was geworden (op sterven lag) en dat hij dus snel naar Cairo wilde vertrekken. Zijn vader is inmiddels overleden.

Verzoeker stelt dat dit document, tezamen met zijn Palestijns paspoort, werd ingehouden door de douane politie.

Het is niet ongewoon dat Palestijnen met hun Palestijns paspoort reizen naar landen zoals Egypte omdat dit soort landen deze paspoorten aanvaarden, net zoals meerdere (noord) Afrikaanse landen.

Vreemd genoeg wordt er van het bestaan van het VN Vluchtelingenpaspoort geen melding gemaakt in de bestreden beslissing hoewel het uiteraard wel een belangrijk en relevant document betreft.

Verzoeker kan dus eveneens beschikken over een internationaal reisdocument op grond van zijn internationale vluchtelingenstatus zoals erkend door het CGVS;

Het is inderdaad een feit dat de VN vluchtelingenreis pas van verzoeker verstreken is maar dat deze middels een eenvoudige formaliteit kan worden verlengd door de gemeente waar verzoeker thans is ingeschreven.

De website van het CGVS bevestigt uitdrukkelijk als volgt: “U kunt de aanvraag rechtstreeks bij uw gemeentebestuur indienen, samen met de nodige identiteitsdocumenten en een recente normconforme pasfoto(PDF bestand opent in nieuw venster) (maximaal 6 maanden oud). Als uw papieren en uw status in orde zijn, registreert uw gemeentebestuur de aanvraag van een reisdocument meteen.”

Gelet op het feit dat verzoeker in België over een verblijfskaart van 5 jaar beschikt kan hij zich dus zonder enige moeilijkheid tot zijn gemeente wenden waar hij thans is ingeschreven om aldaar een verlenging van zijn VN Vluchtelingenpaspoort aan te vragen.

Verzoeker moet vanuit België zijn verzoek tot gezinshereniging indienen omdat hij dit niet meer kan doen vanuit Gaza omwille van de oorlog die aldaar sinds 7 oktober 2023 is losgebroken.

Verzoeker kan hier rekenen op de steun van zijn broer, eveneens een erkend vluchteling in België, alsook organisaties zoals, onder meer, MYRIA die middels de tussenkomst van het Belgische consulaat in Jerusalem het nodige kunnen/moeten doen gelet op de oorlog in Gaza.

Deze aanvraag kan/moet blijkbaar on-line gedaan worden vanuit België.

Het is uiteraard van noodzakelijk belang dat verzoeker in vrijheid wordt gesteld en hem weer toegang wordt gegeven tot het Belgische grondgebied om de twee hierboven vermelde aanvragen (verlenging internationaal vluchtelingenpaspoort + gezinshereniging vrouw en kind) in gang te kunnen zetten.

De vraag dringt zich op of verzoeker in deze zaak wel op afdoende wijze gebruik heeft kunnen maken om gehoord te worden door de douanepolitie.

Zodat, de bestreden beslissing niet op afdoende wijze gemotiveerd werd en deze dient te worden nietig verklaard.”

3.2.2. Beoordeling

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3, eerste lid, 1° en 2°, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...)

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)”

Te dezen wordt verzoeker in toepassing van deze bepaling de toegang tot het grondgebied geweigerd omdat hij niet in het bezit is van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf nu hij een paspoort voorlegt met als nationaliteit “Palestina”, en een Belgische verblijfskaart met als nationaliteit “XXB” en “bijgevolg geen grensoverschrijdend document (heeft)”.

Verzoeker voert hiertegen aan dat hij een geldig Palestijns reisdocument kon voorleggen, evenals een geldige verblijfstitel die hij bekam nadat hij op 15 oktober 2015 door het CGVS als vluchteling werd erkend. Hij wijst erop dat de omstandigheid dat “deze identiteitskaart louter “XXB” vermeldt zou louter liggen aan het feit dat Palestina als zodanig niet als een land wordt beschouwd dat aan haar inwoners officieel de Palestijnse nationaliteit kan toekennen” en meent dat er geen twijfel kan bestaan “over het feit dat het Palestijns paspoort en de Belgische verblijfskaart één en dezelfde persoon betreffen”.

Verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen op dat er voor Palestijnen drie mogelijke ISO-drielettercode op Belgische verblijfsdocumenten zijn en dat de code “XXB” betrekking heeft op “een erkend vluchteling zoals bepaald in Artikel 1 van de Conventie inzake de Status van Vluchtelingen van 28.07.1951, met een erkenning als vluchteling specifiek door België”.

De documenten die verzoeker in zijn bezit had, hebben dus op het eerste gezicht op hem betrekking, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift stelt. Evenmin staat ter betwisting dat deze documenten nog geldig zijn.

Op basis van de motieven van de bestreden beslissing ziet de Raad op het eerste gezicht niet in waarom de Belgische verblijfskaart met als nationaliteit "XXB" die verzoeker tijdens de grenscontrole in zijn bezit had geen geldige machtiging tot verblijf is en waarom de documenten die verzoeker bij de grenscontrole bij zich had, met name zijn paspoort en Belgische verblijfskaart, "*bijgevolg geen grensoverschrijdend document*" zouden zijn.

Een schending van het de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 3, eerste lid, 1° en 2°, van de Vreemdelingenwet wordt *prima facie* aangenomen.

Het verweer dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voert, kan hieraan geen afbreuk doen.

Zij werpt op dat verzoeker weliswaar een Belgische verblijfskaart met als nationaliteit XXB (vluchteling van Palestijnse herkomst) kon (voorleggen), doch dat hij niet in het bezit was van een reisdocument voor vluchtelingen en dat "*door België erkende vluchtelingen in het bezit moeten zijn van een geldig reisdocument om België binnen te kunnen*". Dat verzoeker niet in het bezit was van een geldig reisdocument om België binnen te kunnen, betreft evenwel een motivering a posteriori die niet in de bestreden beslissing kan worden teruggevonden. Hoewel de bestreden beslissing wel in een mogelijkheid "*(A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument/van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid, 1, 1°/2°)*" voorziet, is deze mogelijkheid niet aangekruist en wordt deze niet van enige concrete toelichting, betrokken op de persoon van verzoeker, voorzien. Dit motief is dus *a posteriori* geformuleerd en mag aldus de bestreden beslissing niet schragen. De Raad kan hiermee geen rekening houden. Om dezelfde reden zijn de verwijzing naar het arrest nr. 272 202 van 2 mei 2022 van de Raad, het gegeven dat verzoeker erkent niet in het bezit te zijn van een geldig reisdocument voor vluchtelingen en aangeeft dat hij kan beschikken over een geldig reisdocument en de uiteenzetting over de mogelijkheden om een reisdocument op te vragen niet dienstig.

Waar verwerende partij nog verwijst naar haar website, waarop staat dat Palestijnen met de code "XXB" op hun Belgische verblijfsdocumenten "*moeten (...) reizen met een reisdocument met indicatie vluchteling*" en "*niet (kunnen) reizen op basis van een reisdocument verstrekt een andere staat of door de Palestijnse autoriteiten*", zodat de met grenscontrole belaste overheden niet anders konden dan vaststellen "*dat het verblijfsdocument geen grensoverschrijdend noch visumvervangend document betreft*", herhaalt de Raad dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd dat verzoeker niet in het bezit was van een geldig reisdocument, doch wel dat hij niet in het bezit was van een geldig visum of van een geldige machtiging tot verblijf en dat op basis van de motieven van de bestreden beslissing niet wordt ingezien waarom de Belgische verblijfskaart met als nationaliteit "XXB" die verzoeker tijdens de grenscontrole in zijn bezit had geen geldige machtiging tot verblijf is.

Het enig middel is, in de aangegeven mate, ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is voldaan.

3.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Verzoeker voert aan dat hij bij een teruggrijping naar Egypte riskeert zijn werk en zijn huurwoning te verliezen. Bij zijn verzoekschrift voegt hij een arbeidsovereenkomst (stuk 2) en een huurovereenkomst (stuk 3). Gelet op het ernstig bevinden van het middel en het risico op het verlies van werk en woonst, dient te worden aangenomen dat, in de huidige stand van zaken, is voldaan aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, zodat ook de derde cumulatieve voorwaarde is vervuld. Er dient in dit verband ook te worden benadrukt dat de Raad de vereiste dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet worden aangetoond niet op een overdreven restrictieve of formalistische wijze mag interpreteren aangezien dit tot gevolg zou kunnen hebben dat aan de rechtsonderhorigen een effectief rechtsmiddel wordt ontegd in de gevallen waar zij een verdedigbare grief hebben.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3.4. Bijgevolg is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden om tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing over te gaan, zoals opgelegd in artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing houdende bevel tot terugdrijving van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 december 2023 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend vierentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M.-C. VERTOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M.-C. VERTOMMEN

D. DE BRUYN